

SLADKÝ ŽIVOT



Annie Westová  
Královské  
rozhodnutí

ANNIE WESTOVÁ

KRÁLOVSKÉ  
ROZHODNUTÍ

PŘEKLAD

*ZUZANA RATTUSOVÁ*

*Milá čtenářko,*

*vždycky mě zajímá, jak věci vypadají z jiných úhlů, jak se mění jejich barvy, tvary, vůně a chuti.*

*V únoru, možná si ještě vzpomenete, jste si mohla přečíst příběh Carol Marinelliové nazvaný Dívka se špatnou pověstí. A třeba si vybavíte i scénu z pohřbu manžela hlavní hrdinky, Mii, na němž se k ní chová Ariana, jeho dcera z prvního manželství, nebojím se to říct, opravdu jako pořádná mrcha. Rozhodně jste k Arianě tehdy sympatiemi zahořet nemohla.*

*Jenže tento měsíc vydávám knihu pojmenovanou Jiná, než si myslel, jejíž hrdinkou je právě Ariana. A ta scéna z pohřbu je zde také a Ariana... inu, je to jako v názvu příběhu. Je totiž úplně jiná, než jak si ji budete pamatovat z února. A pochopíte, že to, jak se chovala, bylo dáno situací, nešťastnou shodou okolností, neporozuměním, žalem...*

*A mě v souvislosti s tím napadla slova, která v jedné své knize napsal velký arménsko-americký spisovatel William Saroyan:*

*„Vidíš-li něco, o čem jsi si jist, že to není správné, neboť si tím jist. Jde-li o lidi, buď opravdu opatrný.“*

*S láskou*

*Váš Harlequin*

**Annie Westová**

**KRÁLOVSKÉ  
ROZHODNUTÍ**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk  
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž  
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney  
Tokio • Toronto • Varšava

*Název originálu:*  
Pregnant with His Majesty's Heir

*První vydání:*  
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

*Překlad:*  
Zuzana Rattusová

*Odpovědný redaktor:*  
Jiří Chodil

© 2021 by Annie West  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,  
Warszawa 2022  
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla  
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se  
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,  
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly  
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je  
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno  
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.  
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

**ISBN: 978-83-276-8252-9 (EPUB)**  
**ISBN: 978-83-276-8253-6 (MOBI)**  
**ISBN: 978-83-276-8254-3 (PDF)**

## PRVNÍ KAPITOLA

Skoro se nepohnul. Muž, nad jehož tvář by sochař plakal a ženy jen zíraly. I když... víc, než jenom zíraly. Pár – těch mladých a sebejistých – si trouflo projít přes restauraci. Všechny se usmívaly a promlouvaly řečí těla... jen aby se vrátily zklamané ke svým stolům. Muž se širokými rameny, zamračeným výrazem a strhujícíma jantarovými očima pod vlasy černými jako noc neměl na společnost náladu.

Nebyl nevrlý a choval se k Aurélii skutečně zdvořile, mnohem zdvořileji než spousta zákazníků. Když s ní ale nehovořil, získala jeho tvář drsný výraz. Styl, jakým se usadil stranou v rohovém výklenku pro dva, širokými zády ke staré kamenné zdi, působil dojmem, že si kryje záda. Jako by byl připravený zamazit nechtěnému obtěžování. Jeho tvář by působila strhujícím dojmem kdykoli. Měl ostré rysy a plná ústa. Pozornost Aurélie však připoutalo cosi v jeho zasmušilém výrazu a zachmuřené vrásky. A pak jeho zamračení ještě zesílilo – když mu na stole zavibroval telefon. I ten způsob, jak ho odmítl zvednout. Prožil večer vyhlížením do prostoru před sebou zpod tmavého obočí. Občas pozoroval Aurélii, jak prochází mezi stoly.

Noc nebyla rušná. Tak pozdě v zimě počet turistů v Annecy poklesl. Město poblíž francouzských Alp je znovu přiláká, až se oteplí. Aurélie usoudila, že

proto se její pozornost stále vrací k Panu Vysokému, Temnému a Pohlednému. Byl totiž nejzajímavější osobou v napůl prázdné restauraci.

Byla natolik poctivá, že si přiznala, že ji ze vzrušení mrazí, když ho uváděla k jeho stolu. Až moc si uvědomovala jeho vysokou postavu i omamný závan přírody a teplou mužskou kořeněnou vůni, která ji škádlila, když ji míjel, aby se posadil.

Mělo to původ v silné přitažlivosti. A ještě v čemsi dalším. V přesvědčení, že je něco špatně. Dojem pocházel ze způsobu, jakým bílými prsty svíral skleničku. V soustředění, s jakým vypil první sklenku vína. Jako kdyby ji strašlivě potřeboval. Přesto teď na pití v ruce patrně úplně zapomněl. Jako by nad ním stál temný mrak, navzdory oslnivému pohledu úchvatných očí a několika krátkým úsměvům, které k ní vyslal. Jaké by to asi bylo, kdyby se mu úsměv odrazil ve zraku? Když Aurélie uklízela stůl, potlačila záchvěv. Dva Španělé během jídla popíjeli a chtěli si užívat. Jeden z nich se stále nevzdal flirtování. Když se naklonila, zvedl ruku, jako kdyby jí chtěl sáhnout na pozadí. Aurélie okamžitě naklonila talíř v ruce. Ještě centimetr a měl by na sobě lepkavý sýr ze zbytku raclette. Když se s ní střetl pohledem, zvedl omluvně dlaň. Koutkem oka spatřil, jak muž v rohu ztuhl a odložil sklenici. Dříve, než se jí zkusil španělský mladík dotknout, se začal cizinec zvedat, jako by chtěl zasáhnout.

Ale ona pomoc nepotřebovala. Pár přátelských, ale trefných slov ve španělštině jim připomenulo, že ona na jídelní lístek nepatří. Cestou do kuchyně se na muže v rohu děkovně usmála. Reagoval sotva znatelným pokývnutím.

Z vědomí, že na ni dává pozor, Aurélii cosi ztuhlo v hrudi. Nebyla zvyklá na galantnost a starostlivost. Asi proto ho stále vyhledávala očima. Tohle a jeho

aura lehce zadržovaných emocí. Vníkala je jako výboj energie, kdykoli se přiblížila k jeho stolu. Ještě víc, když na ní spočinul bystrým pohledem, až jí projel záchvěv horka.

Nebo si do něj možná jen promítala vlastní pocity...

Její život se nacházel v kritickém bodě. Ležela před ní příležitost, ale bylo tu jisté riziko.

Stoicky si říkala, že je lepší jistota než mít jenom léta podezření. Přesto bylo těžké, když se podezření ukázalo jako pravdivé. Ať se jakkoli snažila, nebyla natolik jedinečná, aby na ní jejím nejbližším záleželo. A tak se ocitla sama. Její rodina konečně přestala předstírat...

Aurélie zamrkala a usmála se na zákazníka, který chtěl podle všeho zaplatit. Ignorovala hlubokou bolest za žebry. Odmítala sebelítost. Udělala to, co vždy. Sklonila hlavu a tvrdě pracovala.

Rozdíl spočíval v tom, že nyní měla možnost cosi změnit. Tentokrát se jí chopí oběma rukama a získá z ní co nejvíc. Nastal čas přestat hrát při zdi a popadnout šanci.

Lucien pozoroval servírku, která se usmívala na zákazníka. Úsměv jí rozsvítil obličej. Okolo té ženy se šířila záře. Stále přitahovala jeho pohled a oddávala mu myšlenky od jámy temnoty, která ho pohlcovala.

Nešlo jen o její úsměv s droličky na tvářích, se kterým si vyměňovala poznámky se zákazníky přinejmenším ve čtyřech jazycích. Ani o zářivě rudé vlasy, stažené do poskakujícího ohonu, který svítil jako drahokam a plamen ohně.

Sledoval její rychlé pružné pohyby, směs ladnosti a síly, s jakou se proplétala mezi stoly s plnými talíři.

A pak tady byla její uvolněná nálada. I když se ji



ten opilý hulvát pokusil osahávat, mladíka usadila, takže vzal výtku s úsměvem.

A občas, jako kdyby Lucienovi chtěla připomenout, že není úplně odstřižený od zbytku světa, se s ním střetla očima. Účinek byl překvapivý. Pokaždé ta vřelost začala bolestně stékat na jeho zmrzlé já.

Když se k němu dnes ráno donesla zpráva, jako by ho od zbytku světa oddělila ledová zeď. Lucien věděl, že je to šok. Až vyprchá, bude všechno až příliš skutečné.

Když se s ním střetla pohledem, bylo spojení opravdové. Dívala se na něj a on si představoval, že vidí přijetí a pochopení. Vřelost, která ho vábila navzdory potřebě být s žalem sám. Nespátřil dychtivou lačnost, kterou vykazovaly ostatní ženy, které bez pozvání přicházely k jeho stolu. Jako by bez něj jejich noc nebyla celá.

Lucien si nedokázal představit, že by si ještě někdy chtěl užívat. Ne když byl jeho světem zející chřtán bolesti.

Zamračil se do sklenice, zakroužil jejím obsahem a pak jej naráz vypil. Hrdlem mu projelo horko, přesto byl ztuhlý na kost. Myslel si, že alkohol dokáže pronikavou bolest ztlumit, ale nezabralo to. Dál si představoval Justina, jeho auto odmrštěné nárazem. Když to nemohl vydržet, jeho mozek stvořil obraz z výletu, který podnikli před lety. Justin byl bez sebe nadšením z tajného útěku. Lucienovy vzpomínky z té doby byly plné bratrancova smíchu. Z prostých radostí při táboření. Z paraglidingu, plachtění na jezeře nebo když popíjeli pivo při barbecue jako dva obyčejní kamarádi.

Lucien opustil dálnici a zamířil do města na východě Francie, které se nacházelo po cestě do Vallortu. Chtěli, aby tam rovnou přiletěl, ale on trval na tom, že přijede sám. Zítra bude mít dost času, aby

čelil neradostným závazkům. Dnes večer potřebuje být sám se vzpomínkami.

Nejprve strýc Joseph, jediný otec, jakého kdy poznal. Podlehl něčemu, co vypadalo z počátku jako lehké onemocnění. O čtyřiaadvacet hodin později i Justin, tak blízký jako bratr. Měl reakce zhoršené žalem ze ztráty otce?

Oni byli poslední z Lucienovy rodiny...

Ačkoli bylo v místnosti horko, nasál vzduch plný ledových úlomků. S ním přišla bodavá bolest, píchající do hrudi. Tak ostrá, že mu plíce ztuhly a zatměly se mu před očima.

Lucien se vyhoupl na nohy. Potřeboval odsud pryč.

Když Aurélie opouštěla restauraci, sněžilo. Měkké kypré vločky jí poletovaly okolo tváří a usazovaly se jí na tmavých rukávech, až se usmívala. Všude okolo bylo ticho. Ostatní byli zavrtaní v bezpečí a teple a ona jediná byla svědkem té světlé záplavy. Přitáhla si těsněji starý kabát a vydala se po dlažebních kostkách k mělké říčce, protékající srdcem starého města. Palác byl osvětlený a starodávné kamenné zdivo působilo na ostrově uprostřed řeky malebně. Bude jí palác chybět, pokud odejde? Bude...

Otočila se kvůli pohybu, který zachytila koutkem oka. Něco vysokého u staré zdi, co k ní nepatřilo.

Aurélie sevřela v kapse klíče a propletla je mezi zaťaté prsty. Vždy se tady cítila bezpečně, i když skončila v práci pozdě, ale bylo dobré dbát na opatrnost.

Otočila se, rozhodnutá vyrazit dlouhou cestou do malého bytu, když ji něco na tajemné postavě donutilo zastavit. On, protože to byl rozhodně muž, jí byl povědomý.

Stála tam po tři údery srdce, aniž chápala, proč váhá. Pak se její oči přizpůsobily šeru a poznala ho.

## KRÁLOVSKÉ ROZHODNUTÍ

„*Monsieur?* Jste v pořádku?“

Byl to on. Osamělý zákazník, který v ní vzbudil zvědavost.

Aurélie si uvědomila, že nemá kabát. Byl pouze v džínsech a svetru. Podle toho, jak k němu jemná pletenina lnula, už předtím odhadla, že je to kašmír. Jistě byl drahý, ale ne dost teplý, aby stál venku, když sněží. Jak dlouho tady stojí? Odešel téměř před hodinou. Sníh se mu už usadil na ramenou a tmavých vlasech. Zamračila se. Podle štědrého spropitného, které jí zanechal, si jistě může dovolit kabát.

Aurélie udělala krok směrem k němu a viděla, jak jím projel záchvěv. Jako kdyby ho vytrhla ze spaní. Nebo jako člověk, který trpí podchlazením...

„To jste vy...“

Hluboký hlas měl drsný, čehož si před tím nevšimla.

Nebyla v tom výhrůžka. Zněl, jako by mu vypověděly hlasivky.

„Co tady děláte?“ otázala se.

„Jenom... přemýšlím. Potřeboval jsem na ven, abych...“

„Mohl přemýšlet,“ přikývla rychle. Říkala si, že není zklamaná, že na ni nečeká. V minulosti si občas nějaký host mylně vyložil její profesionální přátelský přístup. Proč si dnes večer téměř přála, aby to udělal tenhle muž?

Protože dnes její pracovní úsměvy skrývaly ošklivou prázdnotu. Protože se cítila osamělá, zavržená a obelhaná rodinou. Protože tenhle muž ji přiměl cítit cosi silného a jiného. Jako by jeden druhého znali, ačkoli jsou cizí...

Aurélie zabouchla víko nad takovými pošetilými představami. Lehkovážnost neměla v jejím životě místo.

„Tady přemýšlet nemůžete. Zmrznete,“ odvětila rázně.

Oči upíral na ni, ale cosi říkalo, že je myšlenkami jinde.

„Kde máte kabát?“

„V autě, nejspíš...“ pokrčil rameny.

„Fajn. A kde zůstanete přes noc?“

„Zůstanu?“ zavrtěl hlavou a zhluboka se nadechl.

„Nevím. Chtěl jsem jet po večeři dál, ale nemám jasné plány.“

„Pil jste. Už dnes večer nemůžete řídit, abyste nezpůsobil nehodu.“

Jeho reakce ji zaskočila.

Projel jí silný záchvěv a on se opřel o zeď za sebou, jako kdyby potřeboval oporu. Pronesl cosi pro sebe, co Aurélie nezachytila. Neušla jí ale stopa prudké trýzně.

Nemýlila se. Něco se stalo.

Přiblížila se k němu a krátce se dotkla jeho ruky... studené jako led. Takhle zblízka viděla, jak se chvěje.

„Je vám zle?“

„Ne. Jenom zima.“

Mluvil překvapeně a ona uvažovala, zda si uvědomuje, jak dlouho venku stojí.

„Vzal jste si nějaké drogy?“

„Jistěže ne!“

Odtáhl se od zdi, náhle vyšší a víc ve střehu.

„Já drogy neberu.“

I hlas měl více normální, jako by se probral, ať už byl myšlenkami na jakémkoli místě.

Aurélie zvažovala možnosti. Věděla, že ji přátelé varovali, aby nedělala to, k čemu se chystá. Že by sama poradila komukoli v podobné situaci odejít. Přesto to neudělala. Ne dnes večer. Ne od něj...

Bylo to nevysvětlitelné, jenže věděla, že jedná správně.

„Pojďte se mnou,“ otočila se na podpatku.

„Kam?“

„Ke mně.“

## DRUHÁ KAPITOLA

„Můžete dostat horké pití a najdeme bezpečné místo na noc.“

Lucien přinutil ztuhlé nohy fungovat a následoval její rychlé kroky úzkou pěšinou. Nebyl zvyklý přijímat rozkazy. Obvykle je sám vydával. Dnes večer měl ale srdce plné žalu. Jeho duše se zmítala z naprosto vykořeněného života. Z potíží, které na něj čekali ve Vallortu. Bylo lehčí nechat tuhle ženu, aby mu dávala pokyny. Ano, nějaké horké pití. Nedošlo mu, jak je prochlazený. Necítil nohy a tváře a uši měl zmrzlé. Ano, místo, kde zůstane přes noc. Mlhavě si uvědomoval, že nějaké potřebuje. Něco tichého, kde může zůstat v utajení. Bude to jeho poslední tichá anonymní noc. Náhle se to jevilo jako neskutečná vzácnost. Od tohoto okamžiku už nebude neznámá osoba, přinejmenším v rodné zemi. Rozhodně nebude mít možnost vyjít si s přáteli po práci na večírek. A ohledně pozdních večerů v kanceláři...

Lucien se ostře nadechl. Bezpochyby prožije mnoho večerů prací pozdě do noci, jenže ne u rýsovacího prkna a nikoli na plánovaných projektech. To všechno mu bude zapovězené.

Ušklíbl se, když si uvědomil, na co myslí.

Jak dokáže cítit sebelítost, když Justin nemůže cítit nic? A bude za pár dní ležet po boku otce v rodinné hrobce...

„Určitě nepotřebujete doktora?“ zastavila se před otlučenými dřevěnými dveřmi a slabé nástěnné světlo jí ozářilo vlasy.

Lucien se pokusil soustředit a zamračil se na ni.

„Neznáte mne. Myslíte, že je bezpečné zvát cizí lidi domů?“

Vzhlédla k němu s vyklenutým obočím.

„Pardon, nechtěl jsem mluvit jako váš otec,“ řekl, ale nelíbilo se mu pomyšlení, že by ji někdo zneužil. Vybavil si turistu, který ji zkusil osahávat a stiskl čelisti.

„Vůbec nemluvíte jako můj otec,“ krátce a hořce se zasmála.

Instinkt mu napověděl, že je za tím víc. Už otevírala dveře.

„Žádný strach, já vás sem nezvu se zlými úmysly.“

Promluvila ostře, ale sklouzla z něj očima. Došlo mu, že si jeho starost chybně vyložila jako posměch její morálce.

„Jen vás nechci zítra najít zmrzlého u dveří. Takže jestli jdete dál, tak honem,“ zaslechl náznak, že se v ní něco zlomilo. V duchu proklel neopatrný jazyk. Nejméně ze všeho ji chtěl urazit. Zamlouvala se mu. Měl navíc pocit, že je teď jeho jediná kotva k přítelkyni a lepšímu světu.

O několik minut později stál v malé místnosti s nejmenším kuchyňským koutem na jednom konci, jaký kdy viděl.

Ukázala na jedny ze dveří, ale nestřetla se s ním očima. Líbila se mu její pozornost, ale jen vůči němu.

„Tady je koupelna. Na polici je čistý ručník. Zahřejte se ve sprše, než nám připravím nějaké teplé pití.“

„Díky. Jste velmi laskavá. Cením si toho.“

Viděl, jak je ostražitá, i zraněný pohled. Copak jí ublížil?

Dnes se cítil nemotorný, ztracený mezi současností a minulostí. Měl potíže s vyjadřováním a stálo ho obrovské úsilí vykouzlit úsměv. Ztuhlý obličej protestoval, ale ona se trochu uvolnila. Pokynula ke koupelně.

„A nechte tu svetr. Dám ho k topení, aby uschl.“

Tehdy si Lucien uvědomil, jak je mokrý a prochladlý. V teple se k němu šaty nepohodlně lepily a vlna ho svědila.

„Tady,“ stáhl oděv přes hlavu a podal jí ho. „Díky.“

Pak udělal několik kroků do koupelny s tím, že se bude cítit víc sám sebou, až se usuší a zahřeje.

Když se dveře koupelny zavřely, Aurélie zamrkala. O pár minut později slyšela sprchu a uvědomila si, že se musel sklonit, aby se pod ní vešel. Byt byl malý a on ho ještě zmenšil. Měřil dobrých sto devadesát centimetrů a byl nádherně stavěný. V myšlenkách se zatoulala k jeho štíhlému, a přesto silně působícímu tělu. Ke hře svalů na pružné ramenaté postavě, když si stáhl svetr, kráčel pryč a Aurélie klesla zrakem k dokonale kulatému pozadí v černých džínsech.

Vyschlo jí v ústech. Ne, ta jí vyschla, když se usmál. Jantarové oči ji hřály. Vnímala pohled jako úder do břicha. Jako kdyby se na ni nikdy jiný muž neusmál. Ne takový muž jako on. Lítostivě našpulila rty.

Nebyla si jistá, co je na něm jiného. Nic kromě úchvatného zjevu, aury přitažlivosti a úsměvu, který mu proměnil tvář i navzdory vráskám z napětí. A to ovzduší zachmuřeného rozrušení, které dráždilo její zvědavost.

Ať to už bylo cokoli, Aurélie si s náhlým píchnutím uvědomila, jak je osamělá i přes rušný rozvrh a plány do budoucna. I obklopená rodinou se cítila nemilovaná. Když teď odešli, došlo jí, co je skutečná osamělost.

Měla přátele, ale nebyli příliš blízcí. Aurélie byla totiž neustále zaneprázdněná prací a vytížená péčí o rodinu, takže nevedla aktivní společenský život. Proto se slitovala nad cizincem a riskovala? Aby nezůstala sama, až dopije horký nápoj a zahřeje se? Aurélie ztuhla. V takové nouzi nebyla.

Shlédla na vlhkou černou vlnu, těžkou v jejích rukou. Prsty jí cukly, když zaznamenala zbytkové tělesné teplo a lehkou, přesto opojnou vůni mužské pokožky. S rozšířenými nozdrami se vydala k topení a přehodila oděv přes blízkou tyčku.

Když se objevil, bylo pití připravené.

„To bylo báječné. Děkuju, slečno...?“

„Aurélie. Omlouvám se, že nemám košili, která by vám padla. Ale brzy budete mít suchý svetr.“

Co se týkalo vlhkých kalhot, nemohla mu nabídnout, aby si je usušil, jelikož musel zůstat alespoň napůl oblečený.

„Děkuji, Aurélie,“ proměnil její jméno ve zpěvavé pohlazení a jí projel drobný záchvěv. „Já jsem Lucien.“

Přikývla a podala mu kouřící šálek. Cítila se v těsném prostoru namačkaná. Jako by jej celý zabíral, nebo přinejmenším veškerý kyslík v místnosti.

„Horká čokoláda?“ přičichl k nápoji.

„Já kávu večer nepiju. Trvá mi pak celé věky, než se po směně uvolním. Prosím,“ ukázala na malou křivou pohovku.

Bylo totiž lehčí přemýšlet, pokud od něj byla trochu dál. Zůstala stát a opřela se.

„Hrajete šachy?“ ukázal na desku na bedně, která sloužila jako kávový stolek. „Co si zahrát, než mi uschne svetr?“

Aurélie sjela pohledem z jeho profilu k holé hrudi s fascinujícím porostem tmavých chlupů. Šachy budou sloužit jako něco, nač se může soustředit, aby mu



nezírala na tělo. Nakonec přikývla. Nezabralo to tak dobře, jak doufala. Sedět blízko něj ji rozptylovalo a Lucien ji lehce porazil. Ale pro Aurélii bylo překvapivě příjemné prožít s ním v tichosti večer. Zatímco zběžně probírali šachy a pak další hry, které hráli jako malí, zmizel zbytek nepříjemných pocitů ze zbrklého pozvání cizího člověka. Dozvěděla se, že rád lyžoval. Že vyrostl v horách, ale podle lehkého přízvuku nikoli ve Francii. Aurélie se rozhodla podrobněji nevyptávat. K čemu taky? Brzy odejde. Zítřka z něj bude jenom vzpomínka. Mimo to působil tak, že by mohl přímé otázky vnímat jako vpád do soukromí.

On se dozvěděl o její lásce k hudbě. Jak chtěla hrát na klavír, ale nakonec zpívala. Aurélie o tom mluvila jako o volbě, aniž se zmínila, že na lekce hudby nezbyly peníze.

Když navrhl druhou hru, souhlasila. A když vyhrála, překvapilo ji, jak dlouho hráli. Cítila se s Lucienem uvolněně... až na tenký proud uvědomění hluboko v jádru těla. Byl dobrý společník i nejpříťažlivější muž, jakého potkala.

Usměv jí uvadl, když spatřila jeho ruce s bílými klouby sevřené mezi koleny. Ústa měl semknutá do šikmé čárky.

„Luciene, co se děje?“

Ten muž trpěl, o tom nebylo pochyb.

„Nic. Jen jste mi někoho připomenula.“

„Jiného hráče šachu?“

Viděla, jak polkl, až mu ohryzek poskočil na výrazné linii hrdla. Nic jí do toho ale nebylo. Ať už ho trápilo cokoli, nemohla to řešit. Přesto četla v hrdé tváři utrpení.

„Chcete o tom mluvit?“

Zvedl hlavu a vpil se zrakem hluboko do ní. Mísily se v ní emoce. Soucit, zármutek a touha ho utěšit.